

HA MAJD MEGBONTOM

Ha majd megbontom az álom sűrű nagy falát,
megnyílt tested vakít ott a lebegő ágyon,
ismert tájait mindegyre lassan bejárom:
halálod részletekben mutatja fel magát.

Hullámverte bordáidat mind megszámlálom,
beszélek hosszan hozzád, míg bőröd átszakad,
s szíved sűrű árnyéka a nap elé szalad:
még forró helyére magamat tetoválom.

Útvesztőket rajzolok bőröd tengerére,
virrasztva foltozgatom a szakadt vitorlát.
Rémülten ismerem fel a közelgő formát:
halott arc borul köldököd forrásvizére.

Bár szorul az éj hurka egyre szűkebb körben,
felizzik s újra lángol tested csipkebokra,
soha el nem oltja se csillagok tébolya,
se néma, dühös árnyalak a vak tükörben.

Dobok hangja veri vörösre az ég alját,
kígyótestű mák imbolyog, doboza zörren.
Mint égitested, csak keringek vérkörödben,
ha majd megbontom az álom sűrű nagy falát –

MAJD NEM EMLÉKEZEM

Emlékszem, volt valaha, hogy még nem voltam.
Egyre csak lebegtem én, se élve, se holtan.
Vizek tükrén némán, messzire bolyongtam.
Az összes izgága élőtől viszolyogtam.

Emlékszem, valaki váratlan rám nézett.
Megalázta a körém tapadt sötétséget.
Körvonalaimra kent kis forró mézet.
Részekből égette, mi lettem, az egészet.

Emlékszem, futok és ragyogok patakokban.
Árnyék vagyok falakon, nyíló ablakokban.
Szétáradok lassú, éjjeli illatokban.
Társam az idő, felismerem darabokban.

Emlékszem, gyűlölök és szeretek száz alakban.
Köztetek járok-kelek, homlokom gyűrt kalapban.
Megálllok, leülök, arcom fürösztöm a napban.
Mesélem magamat hosszan, de egyre halkabban.

Emlékszem, ahogy lett olyan is aztán, hogy végül.
Megláttam az arcot, mitől mindenki elrémül.
Lágyítani, bár nem lehet, nyúlt feléje két kezem.
Akkor magához vont. De erre majd nem emlékezem –

UTOLSÓ TÁVIRAT

Fantáziánkat fölfalta a vérfarkas stop
Képzeletünket szétlőtte a mozgóképek hadsora stop
Árnyas vendéglőinket elnyelték a romkocsmák stop
Technotavak partján gubbasztunk stop
Technokraták elemzik imáinkat stop
Dallamtorzókat dadogunk nappal stop

Nyelvünk foszlását hallgatjuk éjjel stop
Szavaink is szétszakadtak stop
Rejtélyeink árkokba rejtve stop
Sivatag emészti oázisainkat stop
A meleg kezüinktől rügyezőt módosított (g)én dézsmálja stop
Holt zabálja az élet stop
Utolsó szívverésünk titkos beszéd stop
Az összes pecsét feltörve stop
Por és hamu vagyunk stop
A pokol polcain gurul ide-oda egy elveszített paradicsom stop